sportul în lume

După turneul handbaliștilor români

UNITATEA MORALĂ ȘI FORȚA DE LUPTĂ, DOUĂ ARME CE NE-AU ASIGURAT SUCCESUL

Expediția — fără nici o exagerare : fulger a handbaliștilor români prin Elveția, R.D.G. și Cehoslovacia s-a încheiat, așa după cum se știe, cu rezultate pozitive.

Nu intenționăm să le reamintim, deși ne-ar face plăcere. Totuși, **este de reținut un fapt și anume acela că REPREZENTATIVA MASCULINĂ DE HANDBAL A TĂRII S-A REÎNTORS NEÎNVINSĂ, cu toate că, în 3 din cele 5 partide ale turneului a avut în față echipe ce figurează constant și de mulți ani în elita handbalului masculin mondial.** În acest sens, statistica arată indubitabil că la sosirea lor în Gara de Nord, după o altă călătorie obositoare de 39 de ore (din fericire nu-i mai aștepta nici un meci, ci dimpotrivă, o odihnă binemeritată în mijlocul familiilor) jucătorii români au încheiat unul din cele mai fructuoase turnee ale lor.

Ne-am propus, însă, să vorbim mai puțin despre rezultate și mai mult despre oameni — despre cei ce au știut în condiții deloc prielnice, să apere prestigiul handbalului românesc, **să arate că selecționata țării va fi capabilă să atace cu succes, în Franța, peste două luni, titlul mondial pierdut în Suedia, la Wästeras, 1967.**

Ce ne îndreptățește să facem această afirmație ?

În orice caz, nu numai rezultatele. Pentru că, dincolo de cifrele consemnate în foile de arbitraj ne-au rămas în amintire sau scrise pe carnetul de notițe în atitudini și momente impresionante, din cele 14 zile trăite alături de handbaliștii români — elocvente în ceea ce privește capacitatea de luptă a echipei noastre. În intervalul de timp care a mai rămas pînă la turneul final din Franța, va trebui, însă, să se muncească intens, cu ardoare, cu un grad de conștiinciozitate individuală ridicat cel puțin cu un ipotetic centimetru peste bariera asprelor cerințe ale unui campionat al lumii.

Dar să revenim la acele lucruri ce ies din tiparul obișnuit al cronicilor și comentariilor, la gesturile, — unele neînsemnate la prima vedere — pline de semnificații, grăitoare în privința sudurii morale a acestei formații.

De pildă, plecați din București pe o vreme de toamnă tîrzie și generoasă, am întîlnit la primul popas, aeroportul Kloten de lîngă Zürich, o iarnă aspră ce s-a arătat neiertătoare cu delegația noastră, înfingînd ghimpele gripei în rîndurile jucătorilor. I-am văzut arși de febră prin trenuri și gări, suferind și suportînd stoic boala în condițiile unei deplasări în care petreceau cel mult două nopți în același hotel. Cu toate acestea cînd antrenorii întrebau înainte de fiecare meci : **cine nu este apt de efort, nu se primea nici un răspuns ! Ba, mai mult. Era necesar să se pledeze insistent pe lîngă unii jucători, pentru ca să accepte scoaterea din formație.** Este drept că și medicul lotului, dr. Gh. Mănescu, a făcut eforturi deosebite, reușind să pună rapid pe picioare pe cei bolnavi, să-i ferească pe ceilalți de contaminare, să mențină, în general, potențialul fizic, măcinat de febră și de oboseala deplasărilor.

Am văzut pe căpitanul echipei, Cornel Oțelea, și pe excelentul realizator Gheorghe Gruia, stînd cu rîndul pe culoarele vagonului de dormit și lăsînd patul lor lui Titus Moldovan, bolnav. Am asistat, nu o dată, la gestul prietenesc de a căra bagajul celui slăbit de boală sau de a oferi un loc ferit de curent și frig celui ce nu se simțea bine. Gesturi firești, veți spune. Se poate. Totuși, **gesturi care impresionează plăcut atunci cînd le înregistrezi frecvent într-o delegație de sportivi,** în care fiecare are personalitatea lui, o valoare bine determinată pe plan internațional, afinități și prietenii proprii.

Și i-am mai văzut — mai bine zis — i-am auzit — pe jucători, ca o mărturie a optimismului tonic al acestei echipe, cîntînd cu fiecare prilej oferit — în cabine sau în autobuzul ce-i transporta de la un meci la altul. Se cînta cu plăcere, cu voie bună. Nu exista crispare, nu apărea „crampa psihologică" dinaintea dificilelor confruntări ce-i așteptau. În schimb se făcea simțită în sufletul fiecăruia o dîrzenie, o hotărîre nestrămutată de a da totul pentru victorie.

În sfîrșit, un gest, dacă putem spune așa, din afara călătoriei. Un gest survenit după întoarcerea la București, ca un semnificativ „post-scriptum". Dintr-o eroare, firește cu totul întîmplătoare, în presă a apărut că în acele 30 de secunde finale din ultimul meci de la Ostrava, cînd echipa noastră avea mingea și conducea cu 15—14, s-a ratat ocazia victoriei printr-o greșeală a lui Gațu. Este inexact. Noi nici în cronica meciului, contaminați de colegialitatea și prietenia din sînul echipei nu am precizat cine a fost cel care a greșit. Nu o vom face nici acum. Și justețea modului cum am procedat și procedăm ne-a fost pe deplin confirmată chiar de Cristian Gațu, care, imediat după sosire, ne-a vizitat la redacție declarînd : **„Nu sînt supărat că apasă asupra mea această greșeală. Ceva ce deranjează este că deși în acest meci s-au făcut alte greșeli se lasă impresia că totul a depins de această ultimă minge. Vreau să declar că oricare dintre noi am fi putut rata atunci. Tocmai pentru acest motiv nimeni n-a făcut nici un reproș, nimeni dintre noi n-a judecat rezultatul de egalitate din ultima partidă doar prin această prismă. Firește că este bine să rîsipim cît mai puține mingi. Dar nici nu se poate tăia capul cuiva pentru că neavînd altă soluție, a tras la poartă..."** Ce-ar mai putea adăuga la aceste cuvinte ?

Călin ANTONESCU

IDEI INTERESANTE

DUPĂ CONSTITUIREA „COMITETULUI BALCANIC DE BOX"

O ÎNTÎLNIRE BALCANI-EUROPA ?

După cum se știe, de curînd a avut loc la București ședința de constituire a Comitetului balcanic de box. Cu acest prilej, am solicitat părerile președinților federațiilor de specialitate din Bulgaria, Iugoslavia și Turcia asupra stadiului dezvoltării „nobilei arte" în țările respective. Iată, pe scurt, opiniile interlocutorilor noștri.

LIUBOMIR DRAKULOVICI (Iugoslavia) : „Sînt mulțumit de faptul că a luat ființă Comitetul balcanic de box, deoarece **am convingerea că el va** CONTRIBUI LA INTENSIFICAREA CONTACTELOR ÎNTRE PUGILIȘTII ȚĂRILOR NOASTRE.

Dacă vom ști să ne susținem interesele și în comisiile A.I.B.A.-ei, atunci vom ridica tot mai mult prestigiul acestui sport, atît de popular în Balcani. Boxul din țările noastre reprezintă indiscutabil o forță pe plan european și tocmai pentru aceasta **va trebui să facem totul, pentru ca nici o hotărîre a comisiilor din cadrul A.I.B.A. să nu fie luată fără consultarea Comitetului balcanic de box.**

În altă ordine de idei, **ținînd seama de valoarea pugiliștilor români și bulgari în special,** CONSIDER CĂ O SELECȚIONATĂ A BALCANILOR AR PUTEA FACE FAȚĂ ORICĂREI REPREZENTATIVE DIN LUME. **Și eu sînt primul care să susțină ideea unei astfel de întîlniri.**

GHEORGHI KOLEV (Bulgaria) : „Că boxul în această zonă a Europei reprezintă o forță, nu mai e un secret pentru nimeni. De aceea, **este normal ca reprezentanții țărilor balcanice să aibă „ambasadori" în toate comisiile A.I.B.A. De altfel, consider că** este timpul să luptăm pentru lărgirea componenței Biroului European, ca și a Comitetului Executiv A.I.B.A. Cît privește activitatea pugilistică din țările noastre, consider necesară intensificarea întîlnirilor dintre reprezentativele țărilor balcanice".

SEFIK TETIJ (Turcia) : „Mă bucur din inimă că am participat la constituirea primului Comitet balcanic de box. De acum, noi trebuie să ne facem auziți mai serios de conducerea A.I.B.A., pentru că valoarea tinerilor noștri boxeri în arena europeană o impune. **Este ilogic, ca țări care vin la campionate continentale cu un boxer să aibă reprezentanți în conducerea A.I.B.A,** IAR NOI SĂ NU AVEM. Astfel, Turcia nu numai că nu are nici un reprezentat în Comitetul european, dar pînă de curînd nici n-a știut de existența lui. Susținîndu-ne interesele în A.I.B.A., **cred că vom ajuta mai bine dezvoltarea boxului atît în Turcia cît și în Balcani, în general". Consider că** IDEEA UNEI ÎNTÎLNIRI ÎNTRE O SELECȚIONATĂ A BALCANILOR ȘI UNA A EUROPEI NU AR FI LIPSITĂ DE INTERES.

Romeo CĂLĂRAȘANU

„LE FIGARO" — „MILANO NU MAI ESTE CAPITALA FOTBALULUI"

Zeii pleacă în altă parte. *Milano nu mai este capitala fotbalului italian și european.* Inter și A. C. Milan trăiesc momentele cele mai sumbre din istoria lor. Echipele care au cîștigat de patru ori „Cupa campionilor europeni" și de trei ori „Cupa intercontinentală" bat pasul pe loc și își dezamăgesc suporterii. La ora actuală, Cagliari este aceea care „zboară", iar reflectoarele actualității sînt îndreptate asupra Fiorentinei.

După eliminarea din „Cupa campionilor europeni" la Rotterdam, în fața lui Feyenoord, A. C. Milan nu a încetat să se scufunde. Ea a revenit în campionat și a realizat un modest 1—1 pe terenul Sampdoriei. A sperat într-o revenire în fața lui Juventus, dar bătrîna trupă a lui Nereo Rocco, uzată fără încredere, a jucat într-un ritm foarte lent și a fost învinsă cu 2—0. Și totuși, *foștii campioni ai Europei l-au regăsit pe Rivera,* despre care antrenorul Rocco spunea : *„El este cel mai mare fotbalist italian. Cu el, Milan este o echipă, fără el nu reprezintă nimic".* Dar Rivera nu este un robot, ci dimpotrivă. Fin, distins, el își etalează întreaga clasă cînd se află în apogeul condiției fizice. Cînd nu se găsește în mare formă, și el prezintă limite grave. Aceasta s-a întîmplat în fața lui Juventus : *copleșit de ritmul impus de adversari, el nu a putut deveni salvatorul patriei milaneze. Milan,* cum a spus Rocco, *„nu a fost o echipă".*

Întreaga presă italiană se întreabă acum și încearcă să înțeleagă de ce Milan, care a cîștigat titlul mondial intercluburi în fața lui Estudiantes, „s-a dezumflat" dintr-o dată. Se consideră că excampionii europeni sînt, înainte de toate, bolnavi de bătrînețe. Într-adevăr, media de vîrstă a echipei este în jurul a 28 de ani. Mult prea mult ! Vîrsta a determinat și apariția oboselii și mulți jucători au declarat că s-au plictisit de fotbal. În doi ani și jumătate ei au cîștigat Cupa Italiei, campionatul italian „Cupa cîștigătorilor de cupe", „Cupa campionilor europeni", „Cupa intercontinentală" ! Milanezii au realizat miracole.

Acum, *la oboseala fizică s-a adăugat oboseala psihologică. „Am mascat, ca o femeie bătrînă cu fard, bătrînețea noastră în cursul lunilor și săptămînilor. Dintr-o dată ridurile au ieșit la iveală"* — declară Rocco, nu lipsit de o anumită filozofie. Antrenorul este foarte critic în prezent și refuză, de aceea, să vorbească cu ziariștii. *I s-a reproșat că ar fi o doică pentru ...bătrîni.* Într-adevăr, el a acordat întotdeauna încredere acelorași jucători, fără să se preocupe de pregătirea „schimbului de mîine", ce ar fi adus un sînge nou lui A. C. Milan. Un Milan prea bătrîn, *care după ce a pierdut „Cupa campionilor europeni" este pe cale să piardă și ultima șansă în campionat.*

Dacă Sparta plînge, Atena nu ride. La „Inter", de asemenea, criza continuă și se agravează. Marele club al lui Sandro Mazzola a sperat o redresare senzațională încredințîndu-se unui alt Herrera, paraguayanul Heriberto Herrera. Mazzola este contrariul lui Rivera : el s-a regăsit în întregime și este în fiecare duminică cel mai bun de pe teren. Dar nu are rolul lui Rivera, el nu este omul-echipă, conducătorul jocului. El așteaptă ca alții să-l lanseze, așteaptă, foarte deseori în zadar, pentru că jocul lui „Inter" este confuz : toți atacă. Heriberto consideră că „era contraatacului a trecut". El vrea uraganul...

Singurul care are idei clare este Sandro Mazzola, exilat la limita suprafeței de pedeapsă adverse, în timp ce Suarez, ca „libero", este prizonierul propriei suprafețe de pedeapsă a lui „Inter", un „Inter" care ar avea vîrsta ideală a marilor performanțe (25 de ani), dar care este și mai bătrîn decît A. C. Milan, întrucît jocul său este ancorat de tactici ale trecutului.

Într-adevăr, *Milano nu mai este capitala fotbalului...*

RĂSFOIND PRESA STRĂINĂ

ÎN IANUARIE 1970

BASCHETBALIȘTII BUCUREȘTENI PARTICIPĂ LA UN MARE TURNEU INTERORAȘE

Între 13-18 ianuarie la Varșovia va avea loc un mare turneu internațional de baschet, la care au fost invitate selecționatele orașelor Moscova, Londra, București, Tallin, Budapesta, Amsterdam și Bruxelles.

TURNEUL FEMININ DE ȘAH DE LA MOSCOVA

MOSCOVA, 25 (Agerpres). — Turneul feminin de șah de la Moscova a continuat cu disputarea partidelor întrerupte : Gheorghieva—Titarenko 1—0 ; Belavenet—Konopleva remiză ; Bikova—Verőczi 1—0 ; Ostrovskaia—Lemaciko remiză ; Lemaciko—Bikova 1—0 ; Baumstarck—Titarenko, întreruptă pentru a doua oară. În clasament conduc Medianikova și Konopleva cu cîte 6½ p fiecare.

Începînd de poimîine „MARELE SERIAL AL ICARILOR ZĂPEZII"

OBERSTDORF, 25 (Agerpres). — „Turneul celor patru trambuline", marele concurs anual de sărituri cu schiurile, va fi inaugurat la 28 decembrie la Oberstdorf (Bavaria) și va continua pînă la 6 ianuarie la Garmisch Partenkirchen, Innsbruck și Bischofshofen. La întreceri și-au anunțat participarea peste 100 de concurenți din 17 țări. Se anunță un pasionant duel între Björn Wirkola (supranumit „Vulturul din Trondheim"), de trei ori consecutiv învingător al competiției, și cehoslovacul Jiri Raska. Pe lista favoriților figurează și alți ași ai zborului pe schiuri, ca Lars Grini, Reinhold Bachler, Vladimir Belousov, Takashi Fujisawa, Josef Przybyla.

SENONER ȘI MALKNECHT — PROFESIONIȘTI ?

Campionul mondial la slalom special în 1966 (Portillo, Chile), italianul Carlo Senoner și compatriotul său Ivo Malknecht, și-au anunțat intenția de a participa la campionatele schiorilor profesioniști ce vor avea loc la 20 ianuarie într-o stațiune franceză.

fotbal emediane

PROPUNERI PRIVIND ALCĂTUIREA GRUPELOR TURNEULUI FINAL

ROMA, 25 (Agerpres). — Ziarul italian „Corriere dello Sport" publică un articol în care se arată că în stabilirea grupelor turneului final al campionatului mondial de fotbal din Mexic se va ține neapărat seama de o serie de factori sportivi, financiari, geografici, astfel că nu se va putea face o tragere la sorți integrală. Comentatorul italian (susținînd și punctul de vedere al echipei țării sale, CARE PRETINDE SĂ FIE CAP DE SERIE) presupune că în cele patru urne, ce se vor afla pe masa tragerii la sorți, cele 16 finaliste vor fi repartizate după cum urmează : CAPI DE SERIE : Mexic, Anglia, Italia, Brazilia ; ZONA OCCIDENTALĂ : R.F. a Germaniei, Suedia, Belgia, Maroc ; ZONA ORIENTALĂ : U.R.S.S., România, Cehoslovacia, Bulgaria ; ZONA AMERICA—ASIA : Salvador, Peru, Uruguay, Israel. Din aceste urne se va efectua tragerea la sorți propriu-zisă, formîndu-se cele patru grupe (de cîte patru echipe) ale turneului final.

NEFTCI BAKU ÎN KUWEIT

Echipa sovietică „Neftci Baku" aflată în turneu în țările Orientului mijlociu, a învins (în al doilea meci) cu scorul de 2—0 selecționata Kuweitului, după ce în prima partidă rezultatul fusese egal : 1—1.

F. C. NÜRNBERG ARE O DATORIE DE 4 MILIOANE DE MĂRCI !

Criza financiară a cluburilor vest-germane se accentuează. Datoriile echipei F.C. Nürnberg se ridică la peste 4 milioane de mărci, iar clubul „München 1860" pentru a face față dificultăților lor a ridicat prețul biletelor de intrare.

TURNEUL PENTAGONAL DE LA CIUDAD DE MEXICO

Tradiționalul turneu „pentagonal", se va desfășura la Ciudad de Mexico între 8 ianuarie și 1 februarie, reunind următoarele formații : selecționata Mexicului, Botafogo Rio de Janeiro, Spartak Trnava, Guadalajara și Partizan Belgrad (care înlocuiește pe Honved Budapesta angajată inițial).

ANTRENORUL ECHIPEI CAGLIARI—SUSPENDAT !

Antrenorul echipei Cagliari (lidera primei divizii italiene), Manlio Scopigno, a fost suspendat de comisia de disciplină a ligii italiene pînă la sfîrșitul campionatului. Antrenorul Scopigno este acuzat de a fi adus injurii unui arbitru de tușă în timpul partidei de campionat Palermo — Cagliari.

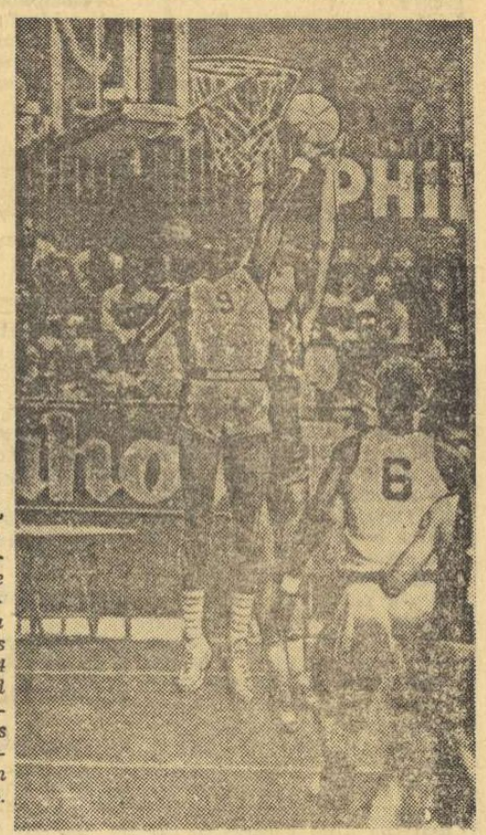

ÎN PRIMUL MECI AL TURNEULUI internațional masculin de baschet de la Madrid, selecționata Panama a învins cu scorul de 80-74 formația Juventud Badalona. În fotografie, Rivas (Panama — în echipament alb) în duel cu Buscato.

un an de tenis

(Urmare din pag. I)

dra cu toată echipa, ca să începem imediat antrenamentele pe gazon...

„Cum vreți să cîștigați altfel finala inter-zone ?" aud în receptor vocea iritată a lui Hopman.

„Să cîștigăm ?..." încerc să-mi revin din perplexitate.

„Da, să cîștigați ! Înțelege omule... — continuă australianul. *Sînt sigur că puteți cîștiga, am calculat totul ! Nu mai lungim vorba. Te aștept mîine dimineața, cu Năstase, la Queen's Club Londra și începem imediat antrenamentele. Nu admit nici o întîrziere !..."*.

Pe scurt, a doua zi avionul ne depunea în capitala Angliei. În aceeași zi, făceam cunoștință cu draconicele reguli de antrenament australian. De ce toate acestea ? Foarte simplu — fiindcă nu numai lui Harry Hopman îi place tenisul. Și nouă...

Avea să-mi explice mai tîrziu : *„De 22 de ori am fost în Challange-round cu echipa Australiei. Acum nu mai am echipă, dar vreau să fiu în Challange-round cu voi. Pentru aceasta, e nevoie să bateți Anglia la ea acasă. O să ne dăm silința împreună..."*.

Da, ceea ce mi se părea cu cîteva ore înainte pură utopie prindea contururi de realitate. În fața fileului maron de la Queen's Club, pe iarba lucioasă unde învățam zborul cel mai rapid al mingii de tenis.

★

Aveam încă îndoieli. Nu în resursele noastre de voință, pe care eram decișI să le aruncăm total în luptă, dar asupra celor tehnice, de joc. Nici Cox (deși mă învinsese recent), nici Stilwell, nici Curtis, nu mi se păreau redutabili ca adversari. Dar jucau acasă, pe gazonul lor, acolo unde noi eram doar rari vizitatori. Vom putea trece de acest imens handicap ? Iată, acest om venit de la antipozi, pe care abia îl cunoșteam, căuta să ne facă să credem într-un singur cuvînt : da !

Am fost toată viața un autodidact în sport. Firește, nu vreau să uit atîtea lecții de tenis, competente și prețioase, primite de la primii mei antrenori — Ion Racoviță și Roman Turușanco la Brașov, Marin Bădin la București — care au căutat să mă învețe cum se lovește corect o minge cu racheta. Lor le păstrez recunoștință, deși în intențiile lor, mai curînd, pot spune că ei n-au reușit cu mine mare lucru... Nu sînt un „stilist" în tenis, mai exact mi-am format încă de la început un stil propriu. Ce este incorect în el nu se mai poate corecta, orice aș face. Ce este bun, caut să valorific la maximum.

Iată de ce, ca să fiu sincer, nu prea îmi place să fiu condus la antrenamente.

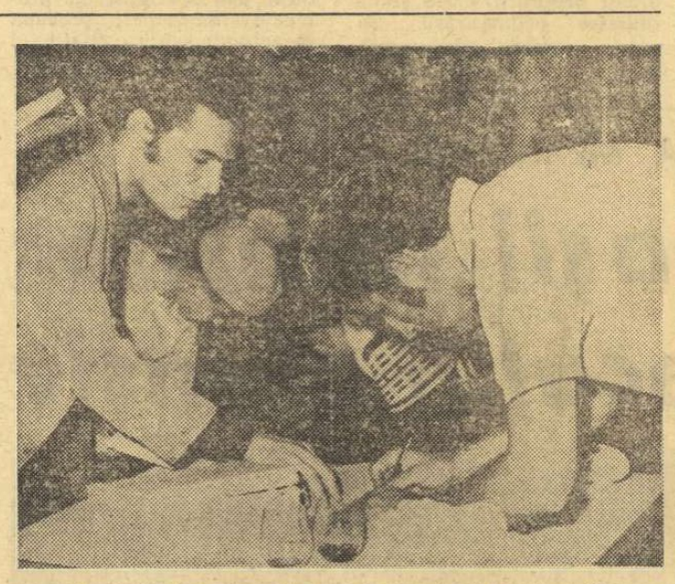

Amatorii de autografe au și ei cota lor asigurată.

Mă ajut singur. Cu Hopman, la început, nu a fost altfel. Dar făceam eforturi mari de acomodare cu noua situație, știind că omul care mă dirija în pregătire este unul din cei mai mari specialiști din lume. Iar coechipierii mei înțeleseseră și ei același lucru.

De fapt, antrenamentele cu „H. H." decurgeau în chip aproape straniu, foarte neortodox. Jucam ore întregi pe o singură jumătate de teren, lovind mingea într-o singură direcție. De ce ? Fiindcă Cox este stîngaci și trebuia să joc mereu pe revers-ul lui. Mărmureanu și Dron, eternii noștri sparing-parteneri, au înțeles și ei acest lucru și — cu multă dăruire — s-au sacrificat pentru acest rol. Ne-au fost de un ajutor imens.

★

Nu vreau să întind prea mult aceste descrieri. Săptămîna care a precedat intrarea noastră în arenă a fost o săptămînă grea, de ore multe și anevoioase petrecute în fața fileului. Dar ele au rodit din plin. Am pășit pe teren, în fața lui Mark Cox, ca să fac cel mai bun meci pe gazon pe care l-am jucat vreodată. Învățasem bine lecția... În tot meciul, nu i-am dat pe forehand decît vreo 3—4 mingi. L-am adus la exasperare. Rezultatul : 6—4, 6—4, 6—3. Net !

Am deschis scorul, dar englezii aveau să egaleze prin Stilwell, care a profitat din plin de nervozitatea lui Ilie. Totuși, încrederea gazdelor începea să se clatine și noi nu mai eram priviți drept „victimele sigure" dinainte. Dovadă, ca să-și asigure șansele în dublu, Baxter, căpitanul echipei Angliei, îl scoate din formație pe tînărul Peter Curtis (care fusese totuși cel mai bun jucător în fața sud-africanilor Hewitt — McMillan) pentru a-l alătura lui Cox pe Stilwell, omul cel mai în formă al insularilor. Era un prim succes pentru noi și „H. H." ne șoptea satisfăcut : *„Dacă Anglia nu sacrifică dublul, înseamnă că se teme... Și dacă se teme, înseamnă că e de bătut..."*.

„Magul" a avut dreptate. Ne-am jucat cartea cu toată încrederea, ca o mare echipă de dublu și Ilie era de nerecunoscut după partida slabă din ajun. În fața tribunelor de la Wimbledon, acolo unde nu fusesem primiți capi de serie cu două luni mai înainte, eram acum victorioși împotriva celor mai bune rachete englezești. Satisfacție... Dar pînă la victorie, mai era drum lung.

★

A treia zi, n-am mai jucat atît de bine cu Stilwell. Eram poate și obosit, nu mai reușeam să iau poziția joasă, necesară pentru a lovi bine mingea. Adevărul e și că acest Stilwell juca minunat pe gazon. Am pierdut, scorul s-a egalat. Decizia trebuia să vină în ultimul meci de simplu : Ilie Năstase contra Mark Cox.

Să spun că în tribune spiritele se calmaseră, în sensul că toți englezii credeau că istoria din meciul cu Brazilia se va repeta. N-a fost însă așa. E drept, așa cum a început meciul, speranțele noastre păreau să se spulbere. A fost de ajuns un break al englezului în setul întîi, pentru ca Năstase să piardă cu 3—6. Nu știam ce să mai spun. Îi zic lui Ilie că joacă bine, să nu se lase... Dar în inima mea înghețase ceva. Și totuși iată-l pe Năstase jucînd extraordinar setul doi. Lupta formidabil, îi mergeau și loviturile, parcă renăscuse din cenușă. A cîștigat un set, încă unul... Emoția mă copleșea. În setul patru, care avea să fie și ultimul, n-am mai avut răbdare. La fiecare 5 minute mă sculam de pe scaun și plecam, incapabil să mai suport zborul mingii. Eram ca un puști care se emoționează ușor, parcă nu mai aveam anii de tenis adunați în toată ființa mea.

Cînd Năstase a făcut ultimul break, am fost sigur că nu mai putem pierde. Și dacă pierdeam, ar fi fost complet nedrept. Jucasem mult mai bine decît englezii. Ilie avea 1 ghem avantaj și serviciul. Atunci am plecat la vestiar, ca să nu mai văd jocul. Dar am venit înapoi. Mă chemau aplauzele și acum nu mai știam cui îi erau adresate : lui Cox care refăcea handicapul ? sau lui Ilie pe care publicul — foarte fair — îl recunoștea ca mai bun ? Cu un as imparabil, Năstase face 40—15, două mecibaluri. Acum știam că sîntem deja la Cleveland, în marea finală. Și de departe îl aud pe Iliuță strigînd, îl văd sărind peste fileu de bucurie. I-am promis înainte, că-l voi purta în spinare pînă la vestiar, dacă învinge pe Cox. Și m-am ținut de cuvînt.

Cîștigasem !

(Va urma)

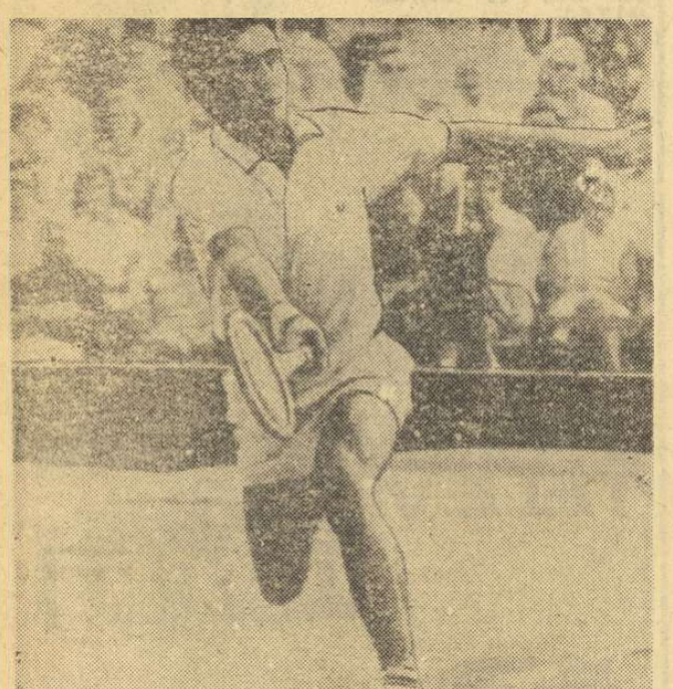

Ilie Năstase, în meciul decisiv al finalei inter-zone.

TELEX • TELEX • TELEX • TELEX • TELEX

● În turneul internațional de tenis **de la East London (R.S.A.), Patisson l-a învins cu 7—5, 6—3 pe Cox, iar McMillan l-a eliminat cu 6—4, 9—7 pe Stilwell.**

● **Cunoscuții schiori finlandezi V. Hakkulinen și E. Mänttyranta** (în prezent antrenori) vor pregăti (în taberele de la Rovaniemi și Kuopio) loturile japoneze, în vederea „Olimpiadei albe" de la Sapporo.

● **Disputată la Kotka, întîlnirea de haltere** dintre selecționata orașului Leningrad și echipa Finlandei i-a revenit echipei sovietice cu 5—4. În limitele categoriei grea, finlandezul Mauno Lindroos a obținut o performanță remarcabilă — 160,5 kg la stilul smuls.

● În prima zi a turneului internațional de tenis **pentru „Cupa Michel Bivort" s-au înregistrat următoarele rezultate : Goulard — Debliker 6—1, 6—2 ; Zugarelli — Cregut 6—2, 6—2 ; Leclercq — Savoldelli 6—4, 7—5.**

● În cadrul unei gale de box **desfășurate la Monza, italianul Bruno Pieracci (categoria pană) l-a învins prin K.O. tehnic, în rundul 7, pe nigerianul Kid Ray Miller.**

● Velodromul de iarnă din Anvers va găzdui **la sfîrșitul acestei săptămîni un omnium internațional la care, alături de Merckx, Alti, Bracke, Ottenbros, Van Springel va lua parte și francezul Jacques Anquetil, în ultima sa cursă pe o pistă din Belgia.**

● Boxerul american de culoare George Foreman **(campion olimpic în 1968 și neînvins de la trecerea sa la profesionism) va întîlni la 26 ianuarie la Madison Square Garden din New York pe Jack Holloran, într-un meci de 10 reprize. Foreman a obținut pînă acum 15 victorii, dintre care 13 prin K.O., iar Holloran (un colos înalt de 2,08 m) a repurtat 19 victorii, a făcut două meciuri nule și a suferit 4 înfrîngeri.**

● **În urma eșecului reprezentativei londoneze de baschet** (46—122 cu o selecționată franceză), federația britanică intenționează să apeleze la tînărul Chris Groener, care prezintă particularitatea interesantă de a avea înălțimea de 2,26 m. Greener nu a făcut pînă acum sport de performanță, fiind descoperit la un concurs publicitar, organizat de un fabricant de... paturi.

Tiparul I.P. „Informația", str. Brezoianu nr. 23—25, București

40368